

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.426 van 26 september 2018
in de zaak A. 217.842/XIV-36.824**

In zake : Daan MUYLAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directeur-generaal van de algemene directie van het Middelenbeheer en de Informatie van de Federale Politie van 14 oktober 2015, waarbij Daan Muylaert niet geslaagd wordt verklaard voor de basisopleiding van inspecteur van politie, definitief wordt afgewezen voor de basisopleiding van inspecteur van politie en de hoedanigheid van aspirant-inspecteur van politie wordt ontnomen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend. Verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 maart 2018.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker start op 2 juni 2014 de opleiding tot inspecteur van politie.

3.2. Verzoeker slaagt in tweede zitting niet voor het tweede luik van de basisopleiding wegens het niet-behalen van de minimumnorm van 50 % voor het onderdeel mondeling examen (37,7 %) en voor het vereiste eindresultaat van 60% (57,1 %). Voor het schriftelijk examen, onderdeel theorie, behaalt verzoeker 59,45 % en voor het onderdeel gevalstudie 60,5 %, wat het totaal voor het schriftelijk examen op 59,9 % brengt.

3.3. Op 14 oktober 2015 beslist de directeur-generaal van de algemene directie van het Middelenbeheer en de Informatie van de Federale politie dat verzoeker niet geslaagd is voor de basisopleiding van inspecteur van politie, dat hij aldus definitief wordt afgewezen voor de basisopleiding van inspecteur van politie en dat hem de hoedanigheid van aspirant-inspecteur van politie wordt ontnomen op 16 oktober 2015.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 18 en 32 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 ‘betreffende de basisopleidingen van het operationeel kader van de politiediensten en houdende diverse overgangsbepalingen (hierna: het koninklijk besluit van 20 november 2001), van bijlage 6 bij het ministerieel besluit van 24 oktober 2002 ‘houdende het algemeen studiereglement betreffende de basisopleidingen van de personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten’ en van de materiële motiveringsplicht. Hij zet uiteen dat conform artikel 32 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 de aspiranten voor alle opleidingsmodules worden beoordeeld door de toekenning van cijfers voor het dagelijks werk en voor het eindexamen (dit met uitzondering van de module “eerste en tweede taal”). Die opleidingsmodules zijn vermeld in artikel 18 van het voornoemde koninklijk besluit (in de versie van toepassing op de betrokken examencyclus) en conform artikel 16 van het voornoemde koninklijk besluit belopen die modules minstens een gezamenlijke duurtijd van 500 uur. Bijlage 6 bij het ministerieel besluit van 24 oktober 2002 bepaalt het programma van de basisopleiding, met een nadere detaillering van de modules met subonderdelen en aantal uren. In zijn verweerschrift heeft verzoeker opgeworpen dat niet alle modules werden gedoceerd en/of dat het voorziene aantal uren niet werd gerespecteerd: er is gewerkt met “clusters” in de zin van de

navolgende wijzigingen, maar de op dat ogenblik wettelijk voorziene modules werden niet gedoceerd. Ook vroeg hij in het bezit te worden gesteld van het opleidingsdossier, doch hij heeft geen kopie ontvangen noch respons verkregen op de gemaakte opwerpingen. Verzoeker stelt dat hij niet beschikt over een programma van de uurroosters van lessen en activiteiten, maar dat er geen overeenstemming is met wat wettelijk is voorzien. Het eenvoudig voorleggen van het programma en de uurroosters door de verwerende partij zal dat aantonen. Verzoeker betoogt voorts dat op het schriftelijk examen niet alle wettelijke opleidingsmodules zijn bevraagd en verwijst hiertoe naar het stuk dat de onderdelen van het schriftelijk theoretisch examen oplijst, hetgeen niet overlapt met de minimum en noodzakelijk te doceren modules, noch met het opleidingsprogramma.

Verzoeker concludeert dat enerzijds de opleiding niet overeenstemt met de wettelijk opgegeven normen, verplichtingen en inhoud ervan, hetgeen een schending inhoudt van zowel artikel 18 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 als van de bijlage 6. Zodoende kunnen de resultaten van de gemaakte beoordelingen, waaronder het eindexamen, niet dienstig worden aangewend tot het onderbouwen van de conclusie dat verzoeker enerzijds niet geslaagd is en anderzijds definitief is afgewezen - en dus de opleiding niet geheel of gedeeltelijk mag overdoen - zodat ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Inzake de schending van artikel 32 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 doet verzoeker gelden dat de aspirant voor alle modules moet worden beoordeeld, wat te dezen niet het geval is vermits niet alle wettelijk voorziene modules deel uitmaken van de verstrekte opleiding en dus ook niet werden beoordeeld. Dat houdt een schending in van het voornoemde artikel 32 en brengt met zich mee dat de globale beoordeling niet naar recht is verantwoord. Dat heeft direct zijn weerslag op zowel het schriftelijk als het mondeling examen nu die onderdelen tekorten opleveren om als geslaagd te kunnen worden beschouwd. Zodoende kunnen de resultaten van de gemaakte beoordelingen, waaronder het

eindexamen, niet dienstig worden aangewend tot het onderbouwen van de conclusie dat verzoeker enerzijds niet geslaagd is en anderzijds definitief is afgewezen - en dus de opleiding niet geheel of gedeeltelijk mag overdoen - zodat ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

5. De verwerende partij betwist in de memorie van antwoord het belang van verzoeker bij het middel. Volgens haar kan het middel aan verzoeker geen nadeel berokkenen. De inhoud van de opleiding is voor de gehele politieschool vastgelegd en is dus voor alle aspiranten identiek. Tevens ontving verzoeker een duidelijk overzicht van de te kennen leerstof. Als die minder uitgebreid is dan die voorzien in het gehele modulaire programma, dan is dat uiteraard alleen maar in zijn voordeel en zulks zeker indien verzoeker op voorhand al van oordeel is dat het studeren van de leerstof voor hem een enorm harde inspanning zal vragen. Verzoeker heeft aldus sowieso geen nadeel opgelopen. Minstens toont hij niet aan dat er sprake is van een rechtstreeks causaal verband tussen de beweerde situatie - de non-conformiteit van het programma van de opleiding - en het niet slagen in de examens. Hiervoor wordt geen enkel stavingselement bijgebracht. Voorts betoogt de verwerende partij dat uit de vergelijking van de actuele basisopleiding met die waaraan verzoeker heeft deelgenomen, blijkt dat het programma alleen maar uitgebreider is. Ook in die zin heeft verzoeker geen belang.

In de laatste memorie insisteert de verwerende partij op haar ontwikkelde exceptie en verwijst zij ter zake naar de memorie van antwoord.

Beoordeling

De exceptie van belang bij het middel

6. Een verzoekende partij dient een belang te hebben bij haar middel. Artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“De in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden geven slechts aanleiding tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden.”

De verzoekende partij kan in beginsel slechts op ontvankelijke wijze een onregelmatigheid aanvoeren wanneer die onregelmatigheid haar belangen schaadt.

7. Verzoeker voert in het middel in het bijzonder aan dat de inhoud van de georganiseerde opleiding niet overeenstemt met de reglementair bepaalde opleiding in modules, zoals die zijn voorzien in artikel 18 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 en nader bepaald in de bijlage 6 van het ministerieel besluit van 24 oktober 2002.

Verzoeker heeft er belang bij vastgesteld te zien dat de opleiding niet is georganiseerd zoals voorgeschreven door het koninklijk besluit van 20 november 2001, althans indien de begane onregelmatigheid de bestreden beslissing heeft kunnen beïnvloeden.

Te dezen moet de mogelijkheid van een dergelijke beïnvloeding worden aangenomen, nu artikel 37 van het koninklijk besluit van 20 november 2001, zoals van kracht op het tijdstip van de bestreden beslissing, bepaalt dat het eindexamen een schriftelijke proef omvat “met een reeks vragen over de inhoud van alle opleidingsmodules en een gevallenstudie, ten belope van 35%” en een mondelinge proef met, “in voorkomend geval, een mondelinge verdediging van één of meerdere gedeelten van de schriftelijke proef.” Voorts komen op grond van artikel 41 van het genoemde koninklijk besluit, voor het bepalen van het totale puntcijfer voor het eindexamen in aanmerking, onder meer het puntcijfer voor de schriftelijke proef van het eindexamen ten belope van 35% en het puntcijfer voor de mondelinge proef van het eindexamen ten belope van 35%. Voor het bepalen van het algemeen beoordelingscijfer komt ten slotte in aanmerking het puntcijfer voor het eindexamen ten belope van 55%

(art. 41, § 3 van het koninklijk besluit van 20 november 2001). Het al dan niet doorlopen van alle in artikel 18 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 opgelegde opleidingsmodules kan aldus mede de inhoud van zowel het schriftelijk als het mondeling examen bepalen, waarvan het resultaat eveneens in aanmerking wordt genomen bij het nemen van de eindbeslissing. Het is dus geenszins uitgesloten dat, indien alle reglementaire opleidingsmodulen waren gedoceerd en ondervraagd, dit het algemeen beoordelingscijfer zou hebben kunnen beïnvloeden.

De omstandigheid dat de opleiding voor alle aspiranten identiek was, belet niet dat verzoeker een belang bij een middel kan hebben dat erin bestaat te beoordelen of de aan verzoeker gegeven opleiding op reglementaire wijze is gebeurd.

De omstandigheid dat, naar de verwerende partij beweert, de te kennen leerstof “minder uitgebreid” is dan wat is voorzien in het gehele modulaire programma zodat verzoeker geen nadeel leidt, kan evenmin worden aangenomen. Los van de niet-weerlegde bemerking dat “minder uitgebreide” leerstof niet noodzakelijk impliceert dat zulks een voordeel is voor een aspirant nu zulks niet noodzakelijk moet inhouden dat de verwerking van die “minder uitgebreide” leerstof een mindere inspanning zou vragen, plaatst de verwerende partij, door het niet-overleggen van het aan verzoeker verstrekte programma, de Raad van State feitelijk in de onmogelijkheid te beoordelen of het gedoeerde programma “minder uitgebreid” was dan wat reglementair was voorgeschreven. Het eigen standpunt van de verwerende partij vindt aldus geen steun in de gegevens van de zaak. Eenzelfde vaststelling geldt wat de bemerking van de verwerende partij betreft dat het nieuwe programma van de basisopleiding “alleen maar uitgebreid” is, nu zij zich beperkt tot een theoretische vergelijking tussen beide programma’s, doch te dezen bij die beoordeling het centraal in het middel staande, daadwerkelijk aan verzoeker onderrichte, programma buiten beschouwing laat.

8. De exceptie is ongegrond.

De grond van het middel

9. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De verwerende partij verzuimt het programma van de basisopleiding over te leggen zoals het aan verzoeker werd onderricht. Evenmin voert zij enig inhoudelijk verweer op verzoekers argument dat op het schriftelijk examen niet alle voorgeschreven modules werden bevraagd. Bij gebrek aan een duidelijk inzicht op het opleidingsprogramma dat verzoeker heeft gevolgd, is het voor de Raad van State onmogelijk om te beoordelen of de gevolgde opleiding geheel dan wel hoofdzakelijk overeenstemt met de op bindende wijze geldende reglementair bepaalde inhoud ervan. In die omstandigheden doet verzoeker op afdoende wijze blijken dat het onderrichte programma niet overeenstemt met het in de regelgeving op bindende wijze bepaalde modulair programma. Hieruit volgt dat de resultaten van de op grond van het onderrichte programma gemaakte beoordelingen, niet op wettige wijze de bestreden beslissing kunnen onderbouwen, zodat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

10. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de directeur-generaal van de algemene directie van het Middelenbeheer en de Informatie van de Federale Politie van 14 oktober 2015, waarbij Daan Muylaert niet geslaagd wordt verklaard voor de basisopleiding van inspecteur van politie, definitief wordt afgewezen voor de basisopleiding van inspecteur van politie en de hoedanigheid van aspirant-inspecteur van politie wordt ontnomen.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig september tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf ,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques